

det er urigtigt. De, der har Kræfterne, bør arbejde. Hvis Kvinderne for voldsomt trænger paa for at komme ind i alt Arbejde, vil dette have til Følge, at Mændene, som i Syden, bare ligger og dovner, og saa synker Kvinderne dybere, end de nogen Tid har været. *Hun faar Lov til at føde Børnene, men hun kommer ogsaa til at gøre alt Arbejdet for at ernære dem.* Allerede nu skorter det paa Arbejde til alle Mænd, men værre vil det blive, naar alle Kvinderne vil være Embedsmænd, Hjulmænd, Skraldemænd — for hvad Mændene saa skal bestille, er mig noget gaadefuldt. For det er vel ikke Meningen blot at hytte Roller, saa Konen gaar ud som Smed, Snedker, Toldbetjent o. s. v. Og Manden sidder og svøber og mader Børnene o. s. v. o. s. v. En Mand kan meget godt skure et Gulv for sin Kone, hente Brændsel til hende — bør gøre hende Livet let. Og Kvinden bør tillade ham at være elskværdig mod hende, men Kvinden bliver alle Dage det centrale i ethvert Hjem. Og saadan maa det være.

Hvorfor skal vi gøre hinanden Livet surt? Men lige saa vist som Naturen har øget Kvinde og Mand sammen, lige saa vist har den anvist dem de Baner, der, hvor de, hver for sig, kan gøre hinanden mest Nytte.

Og for Hjemmets Skyld, for den gode Økonomis Skyld, af hygieiniske Grunde, for god Orden og den gode Tone mellem Mennesker, ønsker jeg Madlavning indført i alle Skoler.

Det er en Velfærdssag for Land og Folk. Og god Mad og Drikke bør være noget, vi sætter Pris paa, skal vi holde vor arbejdende Evne frisk.

Simon Hamber.

Fremtidsudsigter for Husmødre.

Hvem kender ikke de uhyggelige Vaskedage i de københavnske Huse, der hver 14de Dag eller oftere sætter Huset i Ulave, fylder det lille Køkken med Damp og hindrer en ordenlig Madlavning ved alt det snavsede og vaade Tøj, der i Dynger op-

fylder Køkkenbordet. Og med alt Slidet og Tørringen paa et daarlig ventileret Loft, hvormed der atter hængaar en Uge, bliver Tøjet dog kun meget maadeligt restavreret. Sikkert vil ogsaa Fremtiden sætte alle disse tidsødselende Vaskedage ud af de mange Hjem, for i en Haandevending at faa det snavsede Tøj tilbage som nyt ved Maskinerens Hjælp i de store Vaskeanstalter.

Vi fik en Følelse heraf, da vi efter Indbydelse fra L. N. Dehns Dampvaskeri, Østerfarimagsgade 16, besøgte det nye indrettede Vaskeri.

Bygningen, som bestaar af 3 Etager, hver med et Areal af ca. 800 □ Alen, gør et imponerende Indtryk med de summende Maskiner, der vasker, skyller, blaaner, stiver og ruller uden Menneskehænder. Kun i Kontoret og i Mærkestuerne, hvor Tøjet sorteres, samt i Strygestuerne ses talrige Hænder i Arbejde, hvorimod Tøjet under selve Renselsesakten vasker sig selv. I de store Vaskemaskiner, hvor Cylinderen roterer Tøjet skiftevis frem og tilbage gennem den kogende Sæbelud, undgaas saaledes alt Slid af Gnidning og Børster.

Derefter skyllens og klares det i store Kar med roterende Vingeapparater, der driver Vandet rundt; senere gaar det i Centrifuger, der med en Omdrejning af 1200 Gange i Minuten fjerner det meste af Vandet, og nu hæver Elevatoren det op til Tørrestuen, hvor det i Løbet af nogle Minuter er færdigt til at gaa videre.

En Strygemaskine i stor Stil var anskaffet, men man foretrak endnu at stryge med Haandjern. Gardiner stryges ikke, men udspændes over store Rammer, hvorved de ophævede Mønstre beholder hele deres Skønhed.

Talrige Maskinruller, ligeledes ved Damp, og Presser til yderligere at glatte Tøjet gør deres Arbejde, og atter vandrer Tøjet til Kontoret, hvor det udleveres.

Husmødre vil rimeligvis om nogle Aar smile ad deres tidsspildende Haandgnidning og Vask i de smaa københavnske Køkkener, især hvis Dampvaskerierne tager en saadan Fart, at Tøjet der kan leveres vasket bil-

ligere, end hvad Sæbe og Ildebrændsel nu koster i Hjemmene.

Borgermødet.

som i Tirsdags blev afholdt af *Den liberale Vælgerforening*, havde vundet stærk Tilslutning, og Udvidelsen af Valgretten i Københavns Kommune, som ønskes ogsaa skal omfatte de skatteyndende Kvinder, havde da ogsaa bragt Kvinderne til at møde.

Fru Berg-Nielsen talte varmt og indtrængende om Nødvendigheden af Kvindernes Deltagelse i Kommunens Anliggender, hendes store Kendskab, som Kommunelærerinde, til Børnernes Hjem, hendes praktiske Blik paa Forholdene og hendes glimrende Veltalenhed bragte hende stor Sympati i den talrige Forsamling, og vi deler fuldkommen Hr. Folketingsmand Bings Mening, da han sagde: jeg vil ikke alene gerne give en Kvinde som Fru Berg-Nielsen min Stemme for at skaffe hende Valgret, men ogsaa give hende den som Borgerrepræsentant, da jeg tror, hun vil kunne udrette mere end alle de 36 vise Fædre; ikke fordi jeg tror, hun er klogere, men fordi hun ejer Forudsætninger til at forstaa de Fattiges Kaar og véd Raad til at hjælpe dem.

Fru Nørhøj gjorde nogle Bemærkninger om, at Ændringen til Forslaget burde være, at alle skatteyndende Kvinder, ikke blot „Enker og ugifte Kvinder“, skulde have Valgret til Kommunen.

Frøken Elisabeth Grundtvig, hvis hele Optræden bringer en harmonisk og velgørende Ro med sig, udtalte sin Taknemlighed til Forslagsstillerne, hun saa noget stort i den lille Reform og mente, at med Valgbarheden hastede det ikke (?). Lad først vi Kvinder øve os og prøve os, prøve, hvad vi duer til, og hvad vi ikke duer til.

Frøken Grundtvig var den eneste af Talerne, der var saa beskeden at være tilfreds med Forslaget i den Form, hvori det var fremkommet, thi selv Dhr. Bing og Trier udtalte deres Beklagelse over, at de ikke turde gaa videre i deres Fordring, om de

3)

En Moder.

Af Fru Rosalie.

(Fortsat.)

Minna vilde helst aldrig gaa hjemmefra. Hun fandt ikke Ro ude, var altid bange for, at der hjemme skulde ske en eller anden Ulykke, medens hun var borte. Men hændte det undertiden, at hendes Mand fik hende overtalt til at gaa med i Selskab, sad hun der stille, næsten som en Avtomat med et høfligt aandsfraværende Smil om Munden. Hun, der før havde mange Interesser og havde været meget talende, var nu tavs og indesluttet, men traf det sig saa, at nogen spurgte til Stella, var det som om man trykkede paa en skjult, elektrisk Knap, der pludselig kunde sætte hele hendes Væsen i Bevægelse. Der kom paa en Gang Liv i hendes Ansigt, Fart i hendes Tale; hun vaagnede som af en Drøm, men sank atter tilbage i sin forrige Tavshed, saasnart Emnet

var udtømt. Folk fandt hende kedelig, hun selv morede sig ikke ude, og lod tilsidst Gustav gaa alene ud om Aftenen. Selv sad hun hjemme hos sin Stella; saaledes vilde hun helst have det, saa blev Barnet ene og alene hendes, det var netop det, hun ønskede. Hende skulde det skylde alt.

Om sin Mand bekymrede hun sig meget lidt. Havde han før kun været lidt for hende, var han nu saa godt som slet intet. Hvad ham angik, kunde han aldrig rigtig vænne sig til Barnet, endsiges elske det. Det var jo heller ikke saa forunderligt, eftersom det Time for Time, med hver Dag, der gik, mer og mer berøvede ham hans Hustru og tog hans Plads i Hjemmet. Desuden er jo som bekendt enhver Kvinde født Moder hvorimod Manden som Regel først lærer Kærligheden til Børn gennem sit eget Afkom.

Gustav gjorde, hvad han kunde for ikke helt at lade Minna glide fra sig, og søgte at fængsle hende ved at indvie hende i sine Planer og Foretagender, noget han aldrig før havde gjort, hvor meget hun saa havde bedet ham derom. Nu gjorde hun sig vel

Umage for at forstaa ham, men det var tydeligt for ham, at hendes Tanker var langt borte, og mange Gange rejste hun sig midt i hans Tale, netop, naar han var bleven varm over noget og bildte sig ind, at nu havde han dog én Gang fanget hendes Interesse — for at gaa hen og se til Barnet. Spurgte han saa om hendes Mening om det Enne, han havde talt om, ja saa havde hun kun hørt til med et halvt Øre og kunde ingen Besked give. Da kunde det hælde, at han blev vred og brugte haarde Ord baade mod hende og Barnet, men han skammede sig altid bagefter over sin Heftighed, saa meget mere, som den var til ingen Nytte. Han følte bestandig, at han stødte Hovedet mod en Mur, som han ingen Magt havde til at komme over eller til at rive ned.

Hen paa Sommeren flyttede Minna og Barnet paa Landet. For en Fryd det blev, da Stella sagde sit første „Mo“ og saa, da hun begyndte at gaa de første smaa, usikre Skridt. Moderen syntes, der var ikke dejligere Barn til i Verden, men de to forstod ogsaa hinanden, som havde de én Sjæl. Ganske stille kunde Stella sidde timevis paa sin